

μη εύρυτερον διατυπωθείσας. Πρόκειται κυρίως περὶ τοῦ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ἀρχηγοῦ τῶν συντηρητικῶν Νόρθων, καθ' οὓς εἰς νεαρὸς λόρδος ἔγραψεν ἐν τῷ Χρόνῳ, ως δῆθεν χλιαροῦ, ἐξαίρων μᾶλλον τὴν προσωπικότητα τοῦ σύλλογου.

«Ἐκαστος γινώσκει, λέγει ὁ Χρόνος, ὅτι ὁ Νόρθων δὲν δρεῖται τὴν θέσιν του εἰς τὴν κατὰ βούλησιν ἐκλογὴν ἑαυτοῦ ἢ τοῦ κόμματος, εἰς δ' ἀνήκει. Καί περ διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Δισράελ ὅτε ὁ ἀρχηγὸς τῶν Συντηρητικῶν ἀπεχώρησε τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, οὐχ ἡπτὸν εἶναι τὸ ἐχαγόμενον μακρᾶς πορείας φυσικῆς ἐπιλογῆς.»

Καὶ ξεύρεται τί ἐστι περίπου φυσικῆς ἐπιλογῆς; Ἐν χυδαίᾳ, ἀλλὰ πραγματικῇ γλώσσῃ τὸ δόγμα αὐτὸν Δισράελον τὸ περὶ φυσικῆς ἐπιλογῆς εἶναι τὸ παρ' ἡμῖν: «Οποιος φάσι τὸν ἄλλον. Αὐτὴν ἡ βραδεῖα ἐνέργεια τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς πρόκειται νὰ γίνῃ εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως» ἦως ὅτου δὲ ἔνας τέλος πάντων κατορθώσει νὰ φάγῃ τοὺς ἄλλους καὶ ἐπιβληθῇ ἀρχηγὸς, ὁ κύριος Τρικούπης θὰ φάγῃ τὴν Ἑλλάδα!

«Ο : οινωνιστής δημοκράτης Βόλλιμαρ, μέλος τοῦ γερμανικοῦ Κοινοβουλίου, ἐπανερχόμενος ἐκ Κοπεγάνης, ὅπου ἐλαβε μέρος εἰς Σύνοδον Κοινωνιστικήν συνελήφθη ἐν Κιέλω. Ο Βόλλιμαρ εἶναι ὁ Γερμανὸς Παγής καὶ ὁ συλλαμβάνων αὐτὸν Βίσμαρκ ὁ Τρικούπης τῆς Γερμανίας.

«Ἄλλο θέατρον πάλιν ἐν Βερολίνῳ τὸ Ἐθνικὸν Θέατρον, ἐγένετο παρανάλωμα πυρός. Αναμφισβόλως τὸ στοιχεῖον αὐτὸν εἶναι μεμυημένον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ μηδενισμοῦ.

Τὸ Λονδίνον κοιράται ἐπάνω σὲ κάρδουνα ἀναμμένα. Ο φόρος τῆς δυναμίτιδος κατατρομάζει τὰ πάντα. Ἡ δόση ὅπου κατοικεῖ ὁ Γλάδστων ἀπὸ τῆς Βηρυτού φράσσεται ὑπὸ στρατιωτικῶν δργάνων, διὰ νὰ μὴ περάσῃ οὔτε μιγά. Τὸ Λονδίνον τὸ δρόπον πουθενὰ σχεδὸν δὲν ἀπήντα λόγχας καὶ σπαθιά καὶ γαλόνια, τώρα διαθέτει ὑπὸ πυκνῶν στρατιωτικῶν περιπολιῶν. Αὕτο θὰ πῆ ὁ νεώτερος πολιτικός. Δύο τρεῖς κακοῦργοι μὲ δλίγα δράμια δύναμιτίδος σοῦ τὸν κάνουν τὸν πολιτισμὸν αὐτὸν . . . σκόνη !

Καὶ τί εἶναι αὐταὶ αἱ "Ἄδου Μηχαραὶ ὅπως ὀνομάσθησαν; Τόσῳ μεγάλαι, ὅσον ἔνα τενεκεδένιο κούτι ἀγγλικῶν μπισκοντ, ἀπ' ἐκείνα ποῦ ἀγοράζετε; τοῦ Κόλα. Καὶ τί ἔχουν μέσα οἱ τενεκέδες αὐτοὶ; Ολίγα πελεκούδια, ἀνακατωμένα μὲ νιτρογλυκερίνην κάτι σωληνάρια, τὸ μὲν πλῆρες ἐλαίου ἀπὸ βιτρόλι, τὸ ἄλλο πλῆρες γλωρίου ποτάσσες, ἡ ἐνθεσίς τοῦ ἑνὸς σωληναρίου ἐντὸς τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ ἔκρηξις γίνεται ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς, ἀνατρέπουσα, καταστρέφουσα, συνιρίζουσα, μηδενίζουσα. Ολα αὐτὰ μὲ ἔνα τενεκέδενιο κούτι !

Ρακοσυλλέκτης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Πληροφορίαι περὶ ἐνδός δικηγόρου:

— Τί ζέρεις γιὰ τὸν δικηγόρο Μ**;

μαῖς καὶ ἔκτοτε ἐπηγρύπνει ἐπὶ τῆς Ἰωάννας, οὐδόλως ὑποπτευούσκης τοῦτο. Τὴν ἐσπέραν εἶχεν ἵδει τὸν Ραούλ ἔξερχόμενον λαθραίως τοῦ πειρίδου Βωκούρ, μετημφιεσμένον, ως εἴπομεν· τούτο τὸν ἔξπληκτον καὶ προήγαγε νὰ σκεφθῇ ὅτι ὁ νεανίας κάτι κακὸν ἔδαλε στὸ νοῦν του, ἐπιθυμήσας δὲ νὰ μαθῇ τὸν ἡκολούθησε καὶ ἐνῷ ὁ Ραούλ ἔμενε κρυμμένος εἰς τὸν φράκτην τοῦ κήπου, ἐκρύψη καὶ αὐτὸς ἐντὸς ἄγρου ἀραβοσίτου.

Ἴδον διὰ τῆς λάμψεως τῶν ἀστραπῶν τὴν νεάνιδα ἀκίνητον ἐπὶ τῆς κλίνης ἔξηπλωμένην τὴν πῆρε διὰ νεκράν. Ἐρρήξει φρικαλέαν κραυγὴν καὶ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Ραούλ, ὅστις ἀνανδρός καὶ φοιτηταρχης, ὅπως εἶνε ὅλοι οἱ ἄθλιοι ἀπέναντι τοῦ πραγματικοῦ κινδύνου, ὡπισθοχώρησεν ὡχρός καὶ τρέμων μέχρι τῆς ἐσχατιᾶς τοῦ κοιτῶνος. Ο ἀνανδρός οὔτε τὸ θάρρος εἶχε νὰ ὑπερασπίσῃ ἕαυτον ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου του, ὅστις διὰ μιᾶς πυγμῆς τὸν ἐρριψεν ἐκτάδην πρὸ τῶν ποδῶν. Ο Ραούλ ἀπεφάσισε τὸν ἔχυτὸν του. Ο Λυκογγάννης δὲν ἐλησμόντει τὰς μαστιγώσεις καὶ ἔμπλε νὰ τὸν φονεύσῃ. Ναι, κρατῶν τέλος πάντων ἔκεινον, ὅστις τὸν εἶχε πλήξει διὰ τοῦ μαστιγίου, ἐννοοῦσε νὰ ἐκδικήῃ ἦτο διατεθειμένος νὰ τὸν κατασυντρίψῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του ὡς ἔντομον, ὅστε ἐξαίρενται ἡ θελκτικὴ τῆς Ἐρρίτης εἰκὼν διηλθεῖ διὰ τῶν δρυθαλμῶν του. Ο ἐγχύρος οὗτος, ὁ δρόπον ἔκειτο χαριτι ἐκτάδην πρὸ τῶν ποδῶν του, τοὺς ὄποιους ἔκρατε τὴν ζωὴν εἰς τὰς χεῖρας, ἥτο ὁ ἀδελφός ἐ-

κείνης, τὴν ὁποίαν ἐλάττευεν. Ἀπαξήδην ἡ Ἐρριέτη δακρύουσα τὸν εἰχεν ἐπικαλεσθή ὑπὲρ ἐκείνου καὶ ἐνομίσεν, ὅτι ἐπεφάνη αὐτὴν τὴν στιγμὴν κραυγάζουσα ἀκόμη ὑπὲρ αὐτοῦ.

— «Ἐλεος! . . . Ἐλεος! . . . Λυκογγάνη, εἶνε ὁ ἀδελφός μου.

Τότε ἐρρίγησε καὶ κατεπραῦνθη ἀντὶ δὲ νὰ πλήξῃ τὸν ἀθλιον, δρισθοχωρήσας καὶ αὐτὸς ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ο Ραούλ ἐννοήσας ὅτι δὲ ο Λυκογγάνης τὸν ἐφείδετο καὶ τὸν ἐλεοῦσεν, ἀλλὰ δὲν ἐμάντευσε συγχρόνως εἰς ποιὸν αἰσθημα τοῦ ἀγρίου ὕφειλε τὴν σωτηρίαν του. Βραδέως ἐγερθεὶς εἶδε τὸν Λυκογγάνην διὰ λάμψεως ἀστραπῆς φωτισάσης ἐπὶ δευτερόλεπτον ὅλον τὸν κοιτῶνα, δεικνύοντα μὲ χεῖρα τεταμένην τὸ παράθυρον. Οὐδὲν ἀλλο ἐπεζήτει ἥταν φύγη καὶ ἔφυγε βιαστικὰ ὥστε ἀπεδείκνυε τὸ εὐχαριστησίους ἡσθάνετο ἀποφεύγων τὸ βάρος τοῦ τρομεροῦ βλέψιας τοῦ ἀγρίου.

Εὖθυς ως ὁ Ραούλ ἐγένετο ἄφαντος, ὁ Λυκογγάνης ἐπλησίας τὸν Ἰωάνναν καὶ τὴν ἐλαζεῖν ἀπὸ τὸ χέρι κύψας ἐστήριξεν ἐπ' αὐτῆς ἐλαφρῶς τὸ οὖς ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς νεανίδης· ἔκ τινος ἐλαφροῦ κτυπήματος ἐννόησεν, ὅτι ἡ Ιωάννα δὲν ἔτοιμη ήτο κακά, ως τὸ πρῶτον εἶχεν ὑποθέσει. Ανέπνευσεν.

